

[Ove Jensen]

med større offentlige udgifter, medføre mere kontrol og mere formynderi. Derfor afviser fremskridtspartiet naturligtvis forslaget.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Det er nok ikke nogen hemmelighed, at VS ikke normalt er særlig begejstret for at styrke politiet, men inden for dette område mener jeg, at i hvert tilfælde de sidste 10 år ganske klart har demonstreret, at der er store problemer med at få en ordentlig, rimelig og sikker retshåndhævelse på miljøområdet. Så vidt jeg kan se, vil det forslag, SF har fremsat, betyde, at man får en bedre retshåndhævelse. Der er ingen tvivl om – det kan vi se af de sager, der har været kørt, bl.a. af de meget store miljøsager – at anklagemyndigheden står meget svagt. Man har ganske enkelt ikke overblik over sagerne. Det viser sig faktisk også ved, at en række af domsafsigelserne efter min mening er alt for tilfældige. Jeg mener, man kunne klare den side af problemet på to måder, enten ved at man sikrede, at der hos anklagemyndigheden var ekspertise til stede i det hele taget – jeg tror at man så skulle helt ned i politiuddannelsen, hvis man skal sikre det – og ved at oprette en afdeling under statsadvokaturen som foreslået af SF. Det er klart, at det i sig selv ikke løser problemerne med manglende retshåndhævelse på miljøområdet, for en af årsagerne til, at der kun i meget ringe grad er blevet idømt miljøbøder, ligger i et svigt hos tilsynsmyndighederne i amterne og i kommunerne.

Jeg vil derfor godt trække et helt konkret eksempel frem, som kan illustrere det. Den 5. marts 1984 blev Superfos i Fredericia frifundet for at have overskredet kobberudledningen i Lille Bælt i efteråret 1981. Det var helt klart, at kobberudledningen var overskredet med 51 pct., men alligevel blev Superfos frifundet. Af dommens præmisser fremgår det, at det er rigtigt, at Superfos har overskredet kobberudledningen, men til gengæld har de ikke overskredet en udledningstilladelse, som er givet senere, nemlig i sommeren 1983. For det andet finder domstolen, at der ikke er tale om, at der ved dette er sket nogen isole-ret miljøska-de. For det tredje påpeger man, at Superfos samtidig har mindsket forurenin-gen af andre meget forurenende stoffer, nemlig kalium og kviksølv, og for det fjerde siger

man, at man foretager en samfundsmæssig afvejning efter miljølovens § 1, stk. 3.

Jeg mener, at det sidste egentlig er det mest rystende, for den bestemmelse er indsat i miljøloven for at skulle anvendes af tilsynsmyndighederne, når de gav udledningstilladelser, og ikke af domstolene.

Jeg har bedt om en kommentar fra miljøministeren. I den siges det ganske klart, at man også i miljøministeriet står uforstående over for en række af disse domspræmisser. Derefter har man diskuteret med anklagemyndigheden og tilsynsmyndighederne, om man kunne vinde en retssag ved anden instans, ved landsretten. Her hedder det frit citeret i det svar, jeg fik den 24. april 1984, at man mener at man ikke kan vinde, for man vil ikke udelukke, at Superfos kan have haft føje til at mene, at man har fået en forståelse for eller accept af tilsynsmyndigheden, nemlig fra Vejle amtsråd, i efteråret 1981, at der var tale om et hændeligt uheld.

Det vil sige, at tilsynsmyndigheden, Vejle amtsråd, i en diskussion med Superfos umiddelbart efter, der var konstateret en overskridelse, har sagt et eller andet, som må have kunnet fortolkes på den måde: trist nok, det var ærgerligt. På den måde har en slap holdning fra tilsynsmyndighederne undergravet hele retssagen fra starten. Det er selvfølgelig et stort problem, som ikke kan løses ved, at man styrker anklagemyndigheden i miljøsager. Derfor er det klart, hvis man virkelig skal have en retshåndhævelse inden for miljøområdet, at man også skal sikre, at tilsynsmyndighederne virkelig fører tilsyn og ikke undergraver en domsafsigelse i sidste ende. Men det er klart nok, at disse to ting hænger sammen. På den ene side må vi gennem dette forslag sikre, at vi får en stærkere anklagemyndighed i miljøsagerne, en anklagemyndighed, som har større kompetence, har bedre indblik i miljøsagerne. I anden sammenhæng må vi sikre, at tilsynsmyndighederne virkelig fører det tilsyn, der skal føres, hvis vi vil have en bedre retshåndhævelse på miljøområdet. Det mener jeg, der overhovedet ingen tvivl er om skal til. Det er ganske enkelt nedbrydende for retsbevidstheden, at man i den grad lader miljøoverskridelser finde sted, uden at der bliver grebet ind.

Leif Hermann (SF):